

KLASSISK SØNDAG

Ståle Wikshåland
swi@dagbladet.no

CD: Sjelden har vel disse fiolinstykkene til Bartók vært spilt så bra som på denne Simax-utgivelsen. Faktisk er det slik at de svært sjelden blir spilt i det hele tatt, verkene fra Bartóks læreår og fra hans aller siste tid, med noen mer kjente ungarske folketoner midt i.

ELISE BÅTNES FRAMSTÅR som en solist i særklasse, med myndig strøk og klokkeklar intonasjon. Hun får verdig motstand på klaverkrakken. Håvard Gimse ikke bare følger henne som en skygge, men byr også på betimelig motspill slik at det blir liv i helheten.

Likevel får repertoarvalget meg til å stusse.

Eller rettere sagt, til å savne noe annet, når først musikere av Båtnes' og Gimses format tar fatt i Bartók. Komponistens to fiolinsonater fra begynnelsen av 1920-tallet for eksempel, to av fiolinlitteraturens mest drastiske og utfarende verker, og så sørgelig sjelden spilt. Målt mot en slik standard, som altså er Bartóks egen, blir verkene som Båtnes og Gimse har valgt til denne utgivelsen petitesser. Ungdomsverkene er OK som tidlige stiløvelser, men heller ikke mer. Og den siste solosonaten for fiolin klinger i partier matt, fra en fase der konvensjonene igjen begynner å feste grepet om komponisten.

«ANGELA & ROBERTO FOREVER» heter det så fagert på EMIs oppsamling av duetter mellom Roberto Alagna og Angela Gheorghiu, plukket fra større innspillinger fra midt på 1990-tallet.

Men utgivelsen blir snarere en påminnelse om hvor forgjengelige de store stemmene er, særlig nå til dags. Nå er håndplukket på denne utgivelsen utsøkt, perler mest fra det franske repertoaret fra den tida da Alagna enda var en av de store nye og Gheorghiu i ferd med å folde seg ut for alvor. Det er like før Alagnas stemme begynner og falme alt mens Gheorghiu, skulle det vise seg, ennå ikke har nådd toppen, som en av vår tids aller største sopraner.

Derfor nyt disse duettene, lydfestet akkurat i rett tid, mens musiseringen til de to enda klinger som et løfte om lykke, og der orkesterpartiene lever opp til det med navn som Claudio Abbado og Antonio Pappano på dirigentpulten.

ENGEGÅRDKVARTETTEN ER ET AV de nyeste tilskuddene på kammermusikkfronten her til lands. Nå er de ute med sin første CD, på 2L, labelen for lydfriker av alle slag.

Det er blitt en ujevn utgivelse. Først med tanke på programsammensetningen. Man kan nok si mye positivt om Leif Solbergs h-moll kvartett fra 1945, men stilt sammen med Joseph Haydns opus 76/2 og Griegs g-moll kvartett faller verket rett og slett igjennom.

Engegårdkvartetten har markert seg med en kraftfull tone i konsertsalen, noen ganger med førstefela litt rufsete og ute av rytmisk fokus. På CD, i Haydn, klinger den mer samlet, og Haydn får liksom musikerne til å spise ørene litt ekstra i den harmonisk utfordrende langsomme andresatsen. Men ellers savner jeg en mer finstilt tolkning. Det dreier seg tross alt om Haydn på sitt mest subtile, der han ikke lenger nøyer seg med å vise hvordan han behersker den nye strykekvartettsjangeren, men for alvor å begynne å bøye og bende på det forventede formatet. De utfordringene skøyter de fire musikerne forbi.

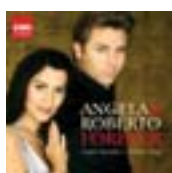
MEN I GRIEG KLAFFER ALT. Det er et trøkk i kvartetten som vi knapt har hørt maken til i Grieg, her kommer virkelig Engegårdkvartettsens formidable og store klang til sin rett. Grieg ville ha frydet seg!

Elise Båtnes, fiolin & Håvard Gimse, klaver

Bartók
(Simax)

Suverent spill - annenrangs musikk.

Angela Gheorghiu & Roberto Alagna

«Angela & Roberto forever»
(EMI)

Håndplukkede perler.

Engegårdkvartetten

Haydn, Solberg, Grieg
(2L)

Det topper seg til slutt.

